CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
ATENTAT LA BARCELONA
No. 47
SERIE NOUĂ

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

ATENTAT LA BARCELONA

Nr. 47

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

ATENTAT LA BARCELONA

Capitolul 1
Musafir ucigător

Bill simţea că se înăbuşe. Se trezise brusc în toiul nopţii, după consumarea uimi coşmar, în care, încleştat de gâtul unui japonez, fiecare cu mâinile în beregata celuilalt, lupta pe pasarela unui pod înalt pentru supravieţuire...

Şi inevitabilul se produse. Se făcea că balustrada protectoare a podului se rupsese, iar Bill, cu japonezul grămadă, plonjase în adâncimile ameţitoare.

Un zbor care nu se mai sfârşea, dar la capătul căruia Bill Gazon, o ştia prea bine. Îl aştepta „doamna cu coasa”.

Liniştea şi uitarea? Sau dimpotrivă, aşa cum fusese el educat, de abia atunci se va deştepta, în învierea bucuriei alături de sora sa Thea, ori a groazei eterne!

Peste câteva clipe urma să o afle!

Dar aşa cum se întâmplă, acea clipă a revelaţiei finale nu a mai venit niciodată, cel puţin nu la modul cum se aştepta el. Se trezise!

Da, era limpede că fusese un coşmar pe care îl trăise, sau mai degrabă îl visase, dat alergarea asta perpetuă în urma unui ţel, ce pare uneori atât de uşor de atins, pentru a dispare în clipa următoare, lui e ea însăşi un coşmar pe care îl trăia zilnic în viaţa reală?

Cam astea erau gândurile lui Bill în prag de noapte, când o mişcare suspectă undeva în apropierea sa, îl făcu să ciulească urechile. Ce naiba fusese asta?

Un fel de sâsâit, o foşnire ciudată care îi inocula o stranie percepţie a primejdiei. Îl făcu să se trezească, dezmeticindu-se de-a binelea.

Unde mai auzise el un asemenea avertisment letal, fonic? Cu siguranţă, nu de când se găsea în Europa, nu, doar când se afla în India, cu siguranţă.

Tânărul încetă deodată până să şi respire în clipa în care în mintea lui se făcu lumină.

Fără îndoială, un astfel de sâsâit şi o atare mişcare legănătoare pe care o percepea de acum chiar pe plapuma cu care se învelise, nu putea trăda decât vecinătatea unui şarpe.

Dar cum de ajunsese târâtoarea în patul său, şi cum se făcea că nu-l muşcase încă?

Exista numai un singur exemplar, sau mai erau şi aţii, care dintr-o pricină sau alta încă nu se treziseră la viaţă?

Iată de ce nu îndrăznea Bill nici să respire, cu atât mai mult să facă o mişcare sau alta în stare să înfurie reptila.

Căută să-şi sforţeze vederea, doar, doar, o zări măcar conturul ameninţării iminente, dar ciudat lucru, deşi în mod obişnuit lumina stelelor de afară filtra de obicei o geană de lumină palidă, insuficientă totuşi cât să se orienteze, acum se părea că cerul înnorat îl lipsise şi de această posibilitate.

Şi totuşi trebuia să se decidă şi să facă ceva, nu putea

aştepta la nesfârşit.

Un gând groaznic îi trecu subit prin minte. Dacă dincolo, în camera unde dormea Sam, lucrurile s-au petrecut aidoma şi bunul său prieten negru căzuse primul jertfă atacului târâtoarelor?

Degeaba îşi încordă tânărul de data asta auzul ca să surprindă vreun zgomot, cât de mic, venit din camera lui Sam, pentru că nimic nu se produse.

Era de parcă s-ar fi aflat singur în tot hotelul acesta imens, el singur şi cu târâtoarea, care cel puţin prin şuieratul său, produse un act cavaleresc şi îl avertizase.

Timp de vreo câteva minute făcu Bill pe mortul, până când se hotărî să întreprindă ceva.

Şi asta mai ales la gândul înspăimântător că şi Sam, în camera lui, se confrunta cu o primejdie asemănătoare şi prin urmare, era de datoria lui să intervină.

Deşi domnea un întuneric desăvârşit, Bill nu îşi pierduse totuşi simţul de orientare în încăpere întunecată.

Ştia cu precizie că seara, când se dusese la culcare, îşi lăsase centura pe măsuţa din dreapta patului, şi alături de pistolul pe care şi-l cumpărase încă de ieri din banii înmânaţi de către căpitanul cuterului pe care servise cu ocazia călătoriei la Barcelona, se afla şi pumnalul său, un cadou de la Sam, pe care îl uitase la hotel în clipa în care fusese jefuit de toate lucrurile sale.

La acest pumnal năzuia să ajungă Bill, pentru a avea o armă cu care să se apere la nevoie de musafirul nepoftit ce se aciuise în patul său.

Încet, aproape insesizabil, mâna lui Bill se apropie implacabil de măsuţă, pipăind deja instinctiv pentru a-şi apuca chimirul.

Dar chiar şi aşa, în ciuda precauţiei extreme cu care se mişca Bill, perfida târâtoare parcă îşi dăduse seama de intenţiile acestuia, întrucât şuieratul şi starea ei de agitaţie păreau să sporească cu fiecare clipă, în

intensitate.

Din moment în moment se putea repezi să atace, şi o singură muşcătură, dacă şarpele era veninos, era de ajuns pentru a-i da lui Bill lovitura de graţie.

Tânărul ştia prea bine, în urma ultimelor călătorii în India, că sunt şerpi a căror unică muşcătură ţi-e fatală indiferent ce vei mai întreprinde după aceea. Şi atunci, ce ar fi putut întreprinde Bill la acest ceas de noapte într-un hotel şi într-un oraş pe care nici aşa nu-l cunoştea prea bine?

Până să ajungă la cel dintâi punct sanitar autorizat şi responsabil, şi dacă se poate, dotat pentru a face faţă unor astfel de cazuri de extremă urgenţă, otrava îşi va fi făcut efectul.

Din nou mâna tânărului se opri, parcă comandată de instinctul supravieţuirii, înainte de a fi ajuns cu degetele la măsuţă.

Fruntea lui Bill se acoperi de broboane de sudoare, în vreme ce sâsâitul şarpelui continua să se menţină la cote ameninţătoare, deşi nu mai crescuse în intensitate.

Să fie oare adevărat că şarpele poate distinge în întuneric, să aibă acea vedere proprie unor specii deosebite de animale, cum e pisica?

Nu-şi amintea să fi învăţat despre asta dar din comportamentul reptilei, mai c-ar fi înclinat înspre această eventualitate.

S-au scurs momente de groază care păreau să nu se mai sfârşească. Deodată, aşa cum încă Bill încremenise cu mâna întinsă, îşi aduse aminte că măsuţa din dreapta patului era de obicei atât de bine plasată încât nici nu era nevoie să-şi destindă de tot braţul ca să ajungă la obiectul ce se afla pe aceasta, iar acum, cu braţul aproape perfect întins, degetele sale m au dat de niciun obstacol.

Ce să însemne asta?

Să se fi orientat prost pentru prima oară şi într-un

moment atât de important al vieţii sale, sau cineva, în mod deliberat îndepărtase noptiera împreună cu toate obiectele aflate pe ea, cine ştie, poate în momentul în care şarpele fusese introdus în camera lui Bill?

Nu era deloc exclus şi parcă această din urmă perfidie avu darul de a-l înfuria şi mai mult decât însuşi faptul de a se fi trezit cu acest „musafir” ucigător în patul său, în plină noapte.

Din nou se hotărî Bill să facă un gest îndrăzneţ plimbându-şi mâna într-un arc de cerc. Cât de uşor va reuşi el asta, pentru a se convinge dacă bănuielile sale se adeveresc?

Şi din nou şuieratul ameninţător al reptilei îi dădu cuvenitul avertisment.

Nu, acum nu mai avea nicio îndoială. Nu numai centura, dar nici măsuţa pe care se odihnea acesta nu se mai afla în perimetrul lui obişnuit, altfel degetele lui Bill ar fi dat fie şi de un colţ al noptierei.

Aşa stăteau de acum lucrurile, dar ce era de făcut? De la primul trebuia să-şi ia gândul şi se impunea să încropească în grabă o altă strategie de apărare, întrucât situaţia acesta primejdioasă, Bill era conştient, nu putea dura la infinit.

În timp ce mâna dreapta a tânărului mai stătea încă întinsă, stânga i se odihnea sub plapumă. Aceasta din fericire era de ajuns de groasă pentru a oferi o pavăză acceptabilă în cazul unui atac neaşteptat, impulsiv, al reptilei. Cu condiţia, firește, ca să o interpună la timp între el şi târâtoare, ca să poată respinge cel puţin primul atac.

Sigur, chiar şi în acest caz existau destule elemente de necontrolat, precum şi şansa unei manevre nefericite soldate cu un eşec, chiar dacă momentan şarpele „se odihnea” pe suprafaţa plapomei. Şi asta rezulta tocmai din incapacitatea de a previziona mişcările reptilei, precum şi situarea ei în clipa aceea.. Pe întuneric, Bill nu

putea să-şi localizeze temeinic adversarul, şi prin urmare, să-şi coordoneze precis mişcările, şi în general manevra.

Doar după şuieratu-i caracteristic putea Bill să îşi închipuie poziţia acesteia, localizând-o, cât de cât, pe suprafaţa plapomei.

Prea mult timp de reflecţie nu-i mai rămăsese lui Bill nici pentru asta, întrucât agitaţia reptilei, care păru să îşi fi pierdut răbdarea, atinsese cote maxime. Din clipă în clipă se putea decide pentru muşcătură, şi atunci toate intenţiile tânărului se vor fi dovedit tardive.

Într-o fracţiune de secundă îşi făuri planul. Va para primul atac al reptilei cu plapuma şi va alerga la comutatorul electric. Pe lumină spera să se descurce!

Repede ca fulgerul ridică Bill cu stânga plapoma sus, cât putu de sus, ca o pavăză împotriva atacului tuturor monştrilor din coşmarul său şi din realitate.

Aproape în acelaşi moment, când simţi ceva, ca izbitura unei nuiele pe faţa de mătase, sări din pat repezindu-se înspre peretele opus, unde se afla comutatorul.

Nu apucă însă să-şi finalizeze intenţia, întrucât Bill fu oprit din zborul său de un piedică neaşteptată. Se prăbuşi la podea cât era de lung, ducând după sine şi acea nevăzuta stavilă care-i barase accesul tocmai în mijlocul camerei, înspre peretele de vizavi. Zgomotul sună aproape ca o detunătură în tăcerea desăvârşită a nopţii, sau mai degrabă ca un trăsnet în plin cer senin, urmat de o suită de replici mai mult sau mai puţin acustice, în momentul în care Bill, dând să se ridice de jos, nimeri peste alte obstacole şi obiecte, care parcă urziseră să-i stea în cale în noaptea aceea.

Cât despre şarpe, Bill nu-şi putu da seama în momentele astea unde se găseşte.

Tot mai intenţiona să ajungă la liman şi la lumină, înspre peretele de sud, pentru a despărţi odată „apele de uscat” şi a-şi decide soarta când. Dintr-odată, ca un făcut,

lumina se aprinse de la sine, şi în tăcerea nopţii recunoscu glasul prietenului său Sam. Asta după un zgomot asurzitor pricinuit de spargerea uşii de la intrare.

— Doamne Dumnezeule, Bill, ce naiba s-a întâmplat aici?

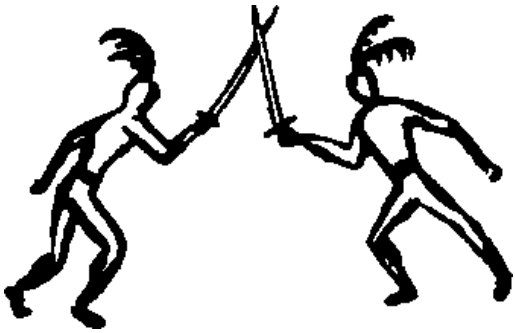

Capitolul 2
La pândă

În clipa următoare, un sâsâit sinistru venit din zona patului unde se odihnise Bill Gazon, îi dădu singur răspunsul.

Dar bunul Sam nu era deloc omul întrebărilor retorice. Se apropie cu paşi repezi de sursa zgomotului şi cu o lovitură dibace de cuţit despică capul târâtoarei de trunchi care. În agonia sa, începu să joace o adevărată sarabandă drăcească pe plapumă.

Până la urmă mişcările spasmodice încetară, dar principala piesă de lenjerie a camerei, care era plapuma pluşată ce acoperea patul lui Bill, fu complet compromisă de un roşu întunecat se acoperi şi cearceaful de un alb imaculat până atunci a aceleiaşi piese de lenjerie.

în afară de Sam, acum, în ultimele clipe, pe uşa larg deschisă mai pătrunseră şi alte persoane în încăpere, vecini de palier şi, probabil, şi reprezentanţi ai personalului de serviciu.

Cu toţii rămăseseră şocaţi de priveliştea înspăimântătoare care li se oferea privirilor şi aproape că nu mai era necesară nicio explicaţie, întrucât tabloul nocturn din camera lui Bill, puternic răvăşită, spunea totul.

Mai puţin, fireşte, care a fost cauza acestei întâmplări.

— Ce s-a petrecut aici, senor? începu unul dintre

bărbaţii care îl secondase pe Sam la intrarea în încăpere, ce-i drept la două sau trei minute după ce acesta năvălise primul, aprinzând lumina. Probabil că era cineva dintre cei doi oameni de la recepţie, tulburat şi el de zgomotul şi agitaţia care venea din camera lui Bill.

— Nu crezi, dumneata, că eu aş fi mai îndreptăţit să îţi pun o astfel de întrebare?

— Dar nu pricep nimic.

— Cu atât mai puţin eu, senor. Mă gândeam că hotelul garantează securitatea musafirilor săi pe toată durata sejurului. Acum constat că nu e cazul.

— Vom cerceta, senor! Vă asigur că vinovaţii vor plăti scump fapta asta.

— Măcar de-ar fi aşa, oftă Bill.

În următoarele minute, Bill se văzu nevoit să explice prietenului său Sam, mai întâi, şi apoi tuturor celor prezenţi în încăpere, ce i se întâmplase.

Faptul că mai rămăsese în viaţă se datora mai degrabă întâmplării, sau poate coşmarului care provocase trezirea lui Bill, înainte ca şarpele să muşte.

Cât priveşte acesta, era o reptilă lungă de vreun metru şi jumătate, după aprecierea lui Bill, foarte asemănătoare speciei *Raja Bungarus,* cu care făcuse odată cunoştinţă în India.

Dar cum de ajunsese un astfel de şarpe, care nici măcar nu trăia în Spania, în camera lui?

Iată o enigmă pe care Bill, ajutat de Sam, trebuia neapărat s-o lămurească.

Nu de alta, dar atacuri perfide de felul acestuia se puteau repeta oricând de acum încolo.

Până la urmă, din dispoziţia oficialului hotelului, doi oameni din personalul de serviciu au fost convocaţi la faţa locului ca să cureţe camera lui Bill şi să schimbe complet aşternutul.

În acelaşi timp, Bill, ajutat de Sam, şi împreună cu oficialul instituţiei, au examinat fiecare colţişor al

încăperii, pentru a se convinge că nu mai exista un alt musafir nepoftit.

— Tot nu-mi explic cum a putut intra şarpele aici, reîncepu nedumerit să dezbată tema reprezentantul hotelului. Nu aţi încuiat camera, senor?

— Camera a fost încuiată, fireşte. Drept dovadă este că prietenul meu Sam, care locuieşte vizavi, a trebuit să spargă uşa pentru a forţa intrarea.

— Asta văd şi eu. Dar nu-mi explic! Cineva ar fi trebuit să aibă cheia camerei dumneavoastră.

— Nu aveţi un duplicat jos la recepţie?

— Fireşte că avem, altfel cum ar putea intra aici angajatele noastre să facă curăţenie?

Asta în cazul că preferaţi să păstraţi cheia la dumneavoastră, sau chiar s-o uitaţi, când ieşiţi în oraş? Acum cheia camerei se află la dumneavoastră, nu-i aşa?

Fără o vorbă, Bill se îndreptă înspre cuierul de unde, din buzunarul hainei, produse obiectul metalic care era tema discuţiei.

— Mulţumit acum, senor?

— Din acest punct de vedere, desigur.

Între timp cei câţiva gură-cască care invadaseră camera lui Bill, atraşi de eveniment, se retrăseseră pentru a-şi relua somnul întrerupt.

Totuşi, până dimineaţa mai rămăseseră încă două-trei ore bune de dormit.

Din păcate lui Bill îi sărise somnul. Deşi patul său era iarăşi în cea mai perfectă ordine, nu îi venea să mai meargă în seara aceea la culcare.

— Sam, i se adresă Bill prietenului său, cum stau lucrurile la tine? Nu cumva ai avut şi tu parte de musafiri din aceştia, numai că nu ţi-ai dat seama?

— După câte ştiu, la mine e linişte şi pace.

— Totuşi, cred că nu ar fi rău să cercetăm. Cine ştie, poate că intrusul tău, ceva mai sătul încă, îşi mai face somnul.

Cei doi prieteni au trecut în camera din faţă unde au cercetat cu de-amănuntul fiecare colţ al încăperii. Nu au mai găsit însă nimic.

— Dracul să-i ia! înjură Sam. Nici şerpi din aceştia nu se găsesc pe toate drumurile. Poate că au crezut că e de ajuns să te scoată pe tine din circulaţie, Bill. Cu mine nimeni nu îşi va mai bate apoi capul.

Poate că într-adevăr asta era şi explicaţia cea mai plauzibilă. Între timp, funcţionarul de la recepţie, care se retrăsese în oficiul său, urcă sus şi îi prezentă lui Bill rezultatul cercetărilor sale.

— Senor, întâmplarea de adineauri este o pată la adresa hotelului nostru.

Sigur, puteţi depune o plângere la poliţie, deşi v-am fi foarte recunoscători dacă nu aţi face-o. Din cercetarea registrului meu de intrare iată ce am constatat. La etajul doi avem cazat un oaspete din India, un anume doctor Raj Siripunja Ghara, care participă la un congres de herpetologie. Nu e exclus ca şarpele să îi aparţină.

— O fi, nu zic ba, senor Gallardo, făcu Bill, care citi numele funcţionarului de pe cartonul de identificare. Dar musafirilor dumneavoastră li se permite să intre cu asemenea târâtoare în hotel?

— Nu, senor! Dar la subsol, avem o cameră specială pentru bagaje... ceva mai deosebite, zâmbi strâmb oficialul. Mă gândesc dacă nu ar fi cazul să îl trezesc pe domnul Ghara.

Până la urmă, musafirul indian, a trebuit să fie deşteptat.

Ca din puşcă a alergat acesta jos la depozitul de la subsol, unde a şi constatat dezastrul.

Una dintre cuşti le în care îşi ţinea „odraslele” era deschisă, şi lipsea un şarpe.

Bill putea paria şi care anume.

Când doctorului indian, un bărbat voinic de vreo patruzeci - cincizeci de ani, i s-a arătat trupul masacrat al

târâtoarei, pus într-un coş şi acoperit cu cearşaful însângerat luat din camera lui Bill, acesta şi-a dus mâinile la cap, scoţând nişte ţipete deznădăjduite, urmate imediat de un potop de înjurături pe limba lui.

Nimeni nu a înţeles o vorbă, dar era clar că omul ameninţa cu poliţia.

Numai cu greu a putut fi liniştit şi condus în camera sa, unde a fost sfătuit să aştepta încă o oră sau două, până la ivirea zorilor...

După încă o jumătate de oră, pe care Bill şi Sam au petrecut-o în oficiul lui senor Gallardo, tot nu ajunseseră la nicio concluzie.

Nici cine se putea face responsabil de atentatul acesta perfid, nici asupra măsurilor imediate care se cereau luate, odată cu ivirea zorilor.

Până la urmă, Bill a fost acela care a pus capăt discuţiilor.

— Aşa nu ajungem la niciun rezultat, senor Gallardo. Este clar că acel care a pus la cale atentatul nu a fost deloc un ageamiu şi, în primul rând, în afară de faptul că a avut acces la duplicatul cheilor, mai avea şi cunoştinţe în ce priveşte mânuitul şi transportul şerpilor.

Aveţi asemenea oameni printre angajaţi dumneavoastră, senor?

Gallardo păru să reflecteze câteva clipe înainte de a da un răspuns cât de cât edificator.

— Dacă mă gândesc bine, există un asemenea om, senor Gazon. Acesta se numeşte Alfonso, Alfonso Pena, şi după câte ştiu a lucrat câţiva ani la un circ.

Dar omul şi-a terminat serviciul la ora opt. În plus, nu i se repartizase în niciun caz sectorul camerei dumneavoastră. Avea cu totul alte responsabilităţi şi în cu totul altă parte.

— Şi acesta credeţi că ar fi fost un impediment, senor Gallardo? îl întrebă Bill.

— Dacă puneţi problema aşa, atunci fireşte, nimic nu e

imposibil. Numai că nu văd de ce ar comite el o faptă atât de mârşavă. Îl cunoaşteţi cumva de mai înainte, are motive să vă duşmănească?

— Nu, de două ori nu, pentru ambele întrebări. Nu îl cunosc pe acest Alfonso şi fireşte că nu ştiu de ce m-ar duşmăni.

Cu asta, discuţia din biroul funcţionarului Gallardo păru să se fi încheiat deocamdată.

Până la urmă Bill avu inspiraţia să îl roage pe Gallardo să nu intervină în niciun fel interogându-l pe Alfonso.

După spusele recepţionerului, acesta trebuia să îşi reintre în atribuţiuni la ora opt dimineaţa.

Bill o ştia prea bine că acest Alfonso, chiar dacă el fusese omul care introdusese şarpele în camera lui, nu o făcuse de capul său, ci fusese pur şi simplu unealta cuiva.

După toate probabilităţile, ale aceluiaşi sinistru baron Nagatsy, care aflase, Dumnezeu ştie cum, de prezenţa lui Bill în oraş, şi mai mult chiar, în hotelul din piaţa principală a oraşului, Piaza de Ayuntamiento, respectiv hotelul El Cid.

Acum Bill se căia că se luase după mofturile năbădăiosului său prieten Sam, care odată văzându-se în bani, a insistat să se mute şi ei, măcar pentru câteva zile, şi să trăiască pe picior mare, dacă nu ca şi granzii Spaniei, atunci măcar ca nişte onorabili hidalgos.

În felul acesta îi făcuse munca mai uşoară teribilului baron nipon şi iată că urmările nu întârziaseră să se arate.

Amândoi prietenii s-au retras în camera lui Sam, ca să analizeze cele întâmplate

— Ce crezi tu, Bill, cine stă în spatele lui Alfonso acesta, care după toate probabilităţile a organizat atentatul? îl întrebă negrul Sam pe amicul său, doar pentru a mai dezmorţi atmosfera, deşi cunoştea şi singur răspunsul.

— Parcă n-ai şti şi tu, Sam, la fel de bine! Mă întreb, dac-am procedat corect, lăsând să transpire adevărul.

— Despre ce adevăr vorbeşti?

— Cum că am supravieţuit atentatului. Dacă îl lăsam să creadă pe Alfonso că manopera lui avuse succes, poate tot reuşeam să aflăm ceva mai mult, şi prin asta înţeleg adresa japonezului din oraş.

— Nu se mai poate face nimic, Bill. Gândeşte-te şi tu!

Eventual l-am îndupleca pe Gallardo să răspândească zvonul acesta fals, dar ce te faci cu martorii, cu gură cască aceia de astă-noapte?

Doar au văzut cu proprii lor ochi că ai scăpat teafăr şi nevătămat, şi Alfonso n-ar întârzia s-o afle. Abia atunci planul nostru ar fi zădărnicit.

— Ai dreptate, la asta nu m-am gândit încă. Atunci tot mai bine este să revenim la planul iniţial.

Alfonso n-o să-şi dea seama dacă e bănuit. Cu condiţia ca Gallardo să-şi ţină gura.

— Păi nu ne-a promis-o?

— Depinde cât se va putea abţine. Spaniolii ăştia sunt oameni pătimaşi, şi nu pot păstra multă vreme secrete.

— Să sperăm că n-o să-şi dea în petic, măcar pentru câteva ore.

— Bine-ar fi să-l mai întreb încă odată pe Gallardo cum arata omul lui, Allonso, sugeră Bill.

— Întinde-te pentru o oră în patul meu, între timp rezolv eu asta, îl sfătui Sam pe prietenul său, simţindu-se într-un fel cu musca pe căciulă.

Întrucât camera lui Sam fusese „puricată” şi ea, bine, însă în decursul nopţii. Bill nu mai aduse nicio obiecţie. Se lasă ostenit parcă de acum, deşi nu mai era prea mult până-n zori, pe pernele moi şi închise cu un nereprimat fior de satisfacţie ochii…

Cel care îl atacase pe Sam era valetul personal al doctorului Ghara (pag. .27)

Capitolul 3
După japonez

Deodată Bill tresări în somnul său matinal, ca „muşcat de şarpe”. O mână grea i se pusese pe umăr, şi tânărul, ale cărui simţuri erau încă alertate la maxim, se trezi într-o clipită. De parcă doar cu câteva secunde înainte ar fi închis ochii, deşi nu acesta era cazul. Doar de abia acum razele generoase ale soarelui mediteranean, catalan, străbăteau până şi prin perdelele grele de mătase din cameră.

lui Sam, expusă răsăritului. După cum arătau lucrurile, dormise cel puţin două ore, până când braţul greu al prietenului său Sam îl trezise.

— Scoală, Bill! îl îndemnă acesta. Alfonso şi-a făcut apariţia.

Ca sub imperiul unui şoc de esenţă electrică, Bill a fost în picioare, de pe patul în care se lungise aşa îmbrăcat cum era. Acesta se dovedea acum un avantaj, pentru că cei doi prieteni nu mai trebuiau să piardă vremea cu toaleta lui Bill.

Au părăsit repede camera, Sam având grijă să încuie bine uşa în urma sa. Ce e bine nu e rău, vorba proverbului, pentru că nu se ştie niciodată ce fel de surprize îl puteau aştepta când se va reîntoarce în încăpere. Nu că zăvorul, cheia sau alte lucruri mai mult sau mai puţin utile îşi vor fi dovedit prea mult eficienţa în

acest caz.

În timp ce se îndeletnicea cu învârtitul cheii în broască, Sam apucase să-i spună lui Bill că valetul Alfonso, sau ce-o fi fost el, se află încă-n faţa hotelului părând că aşteaptă pe cineva înainte de-a intra în hotel.

— Dar tu de unde-l cunoşti, Sam, de ştii sigur că avem de-a face cu Alfonso?

— Mi l-a zugrăvit destul de amănunţit Gallardo şi în plus, când i l-am arătat, mi-a adeverit că este el.

Ca apucat de năbădăi, Bill se repezi pe scările ce duceau în hol de parcă s-ar fi grăbit să nu-l scape pe ticălosul de valet care-i introdusese după toate probabilităţile „musafirul” neplăcut de astă-noapte în pat, uitând în prima clipă că tot Sam era acela care ar fi trebuit să îl identifice. Aşa se face că Bill era aproape de uşa batantă a holului hotelului care dădea în stradă, în timp ce Sam rămăsese încă să mai coboare scările.

În aceeaşi clipă, un urlet aproape animalic se făcu auzit în urma sa, venind din aproximativ aceeaşi direcţie în care trebuia să se găsească acum Sam. Bill, cuprins instantaneu de nelinişte, făcu o piruetă la timp pentru a vedea cum o umbră neagră care ţinea ceva în mână se năpustise asupra prietenului său Sam.

Acesta, luat prin surprindere chiar pe când se angajase pe primele trepte ce duceau în hol, abia reuşi în ultima clipă să evite lovitura perfidă ce-i vizase carotida. Din nou se repetă urletul de adineauri, care de data asta mai avea şi accente de deznădejde şi durere amestecate cu furie, iar lui Bill nu-i mai rămăsese să vadă decât un vălmăşag de trupuri întunecate prinse într-o îmbrăţişare mortală, ce începuseră acum să se rostogolească din treaptă în treaptă.

Un minut sau poate două, dură această încleştare sălbatecă, în care mintea lui Bill căuta cu febrilitate o metodă de a-i veni în ajutor prietenului său negru, deşi nu ştia cum s-o facă, ţinând seama de aspectul dezordonat

şi deloc desluşit al luptei.

Deodată în capul scărilor apăru figura înaltă al unui alt personaj, care purta un turban de-un alb strălucitor pe cap, contrastând izbitor cu smochingul de culoare închisă de o croială desăvârşită, europeană, pe care totuşi omul acela, poate de religie musulmană, făcuse o concesie ca să-l poarte. Doar câteva fraze spuse pe-un ton ţipător, într-o limbă destul de familiară lui Bill, deşi nu pricepuse o iotă, puse capăt imediat încăierării...

Adversarul lui Sam se desprinsese brusc din îmbrăţişarea mortală cu acesta, şi urcă clătinându-se treptele ca să i se alăture omului cu smochingul.

Se înţelege că nici acest incident n-a putut scăpa de audienţa sa, chiar mai importantă decât povestea cu şarpele survenită cu câteva ore în urmă. În afară de Gallardo şi alţi funcţionari ai hotelului, care se aflau în proximitatea evenimentului, alţi musafiri ai liniştitului şi de bun renume hotel El Cid ieşiseră din camerele lor şi asistau muţi la spectacolul inedit şi matinal de lupte greco-romane care li se oferea Câţiva stăteau aplecaţi pe deasupra balustradei de la etajul doi sau chiar trei, privind înspre casa scărilor.

Până la urmă se lămuri originea acestui „diferend" contondent. Cel care-l atacase pe Sam, nu era altul decât valetul personal al doctorului indian Ghara, ce se ocupa şi îngrijirea şerpilor sfinţi. Un anume Sunda Singh, care nu se ştie cum, aflase că negrul Sam fusese acela care îi avea pe conştiinţă „odorul" său, exemplarul de şarpe din camera lui Bill.

Acum îl pândise şi voise pur şi simplu să se răzbune. Doctorului Ghara îi revenea de-acum misiunea să-i explice omului său împrejurarea în care trebuise să fie sacrificat totuşi şarpele. Asta dacă n-o şi făcuse.

Abia acum Bill, îşi dădu seama că vorbele pe care le-auzise sunau în hindusă, pe care n-o vorbea totuşi, deşi petrecuse o vreme şi prin India.

În plus, mai ştia că mulţi oameni din popor în această ţară, venerau câte-o categorie de animale, printre care vacile şi şerpii, în care credeau că se reprezintă încarnările strămoşilor lor.

Autoritatea lui Ghara a putut calma deocamdată spiritele, dar acum cei doi indieni tuciurii au şi fost asaltaţi de toţi aceşti gură cască din hotel, care încă mai aşteptau explicaţii. Din fericire, nimeni n-a fost rănit cu-adevărat, întrucât lui Sam îi reuşise să-şi dezarmeze de la bun început adversarul, cel căruia pumnalul îi mai zăcea încă pe tapetul care acoperea treptele scărilor. Lui Bill îi ardea buza, cu totul în altă parte, aşa că abia ajunsese Sam lângă el, când îl şi înşfăcă de mână, şoptindu-i:

— Haide s-o ştergem de-aici, bătrâne, ne scapă Alfonso, dacă n-a şi făcut-o.

— Bine, dar tipul acesta m-a atacat…

— Lasă-i pe indieni să-şi rezolve între ei treburile. Sper doar că nu vrei să depui plângere la poliţie.

— Eu nu, dar poate şeilor Gallardo…

— La naiba cu senor Gallardo acesta, Sam, îi scăpă lui Bill printre dinţi, dacă nu ne grăbim…

Dar negrul Sam îl reţinu la timp pe prietenul său, care voise pur şi simplu s-o zbughească pe uşă afară.

Fireşte că Bill nu putuse încă să-l fi recunoscut pe ticălosul de Alfonso, devreme ce prietenul său negru nu apucase să i-l descrie.

Dar nu mai era nevoie de asta.

Chiar acolo în faţa lui, la vreo douăzeci de metri, undeva la capătul celălalt al bulevardului Avenida de Mitral, de unde începea un spaţiu viran folosit ca loc de parcare, doi indivizi discutau ceva cu aprindere. Unul dintre ei se vedea că este un localnic, un tânăr scund. Îndesat, cu o claie de păr creţ, pe când celălalt fără nici un dubiu era o cunoştinţă mai veche a lui Bill, un japonez!

De-acum nici nu-i mai trebuie confirmarea oficială a lui Sam, care privea şi el în aceeaşi direcţie, încercând din

răsputeri să-l reţină pe Bill ce fremăta ca un cal de curse înaintea startului.

Era o cunoştinţă mai veche a lui Bill, u japonez ! (pag.35)

— Uite, Bill, acela este Alfonso. Tipul care stă de vorbă cu asiaticul.

— De parcă ar mai avea vreo importanţă, scrâşni Bill. Trebuie să pun neapărat mâna pe indivizii ăştia, sau cel puţin pe japonez.

— Dar cum vrei s-o facem, prietene, să mergem pur şi simplu la ei şi să-i invităm frumos la o cafea?

Dar între timp Bill Gazon îşi revenise din prima emoţie. Fireşte că nu asta era calea.

Până să ajungă în faţa celor doi, aceştia, dispunând de maşini, de mult şi-ar fi luat tălpăşiţa şi chiar dacă n-ar fi făcut-o, tot erau puţine speranţe să poată scoate ceva de la cei doi. Fără probe nu ar fi recunoscut nimic, şi poate nici cu acestea. Trebuia procedat mai subtil. Mintea lui căuta cu înfrigurare o soluţie. Şi până la urmă o găsi.

— Sam, îi propuse el prietenului său, Alfonso se pare că se va reîntoarce la serviciul său, în hotel. Peste câteva minute se face ora opt. Pe acesta îl putem interoga şi mai târziu.

Este imperativ acum să-l urmărim pe japonez. Aşa ne vom fi exploatat şansa până la capăt.

Fugi, de caută un taxi. Te aştept în faţa hotelului. Să sperăm că nu va fi prea târziu.

— OK, Bill. Aşa te vreau, băiete.
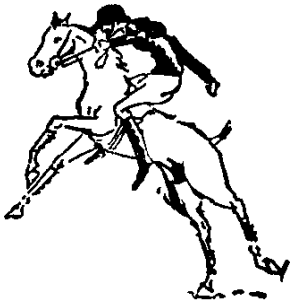
De-abia pronunţă vorbele astea că negrul o şi zbughise.